

พระธรรมดาเนียล - หนึ่งร้อยสิบห้า

การเปิดเผยลักษณะเชิงพยากรณ์ของชนรุ่นสุดท้าย

Jeff Pippenger

2024-03-04

ในยุคสุดท้ายของชาติหนึ่งซึ่งกำลังถูกทรงละเลย ลักษณะเชิงพยากรณ์บางประการได้รับการระบุไว้ ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นชั่วอายุแห่งงูพิษ เพราะพวกเขาได้ก่อรูปอุปนิสัยของชาตान พวกเขาเป็นชั่วอายุแห่งคนลวงประเวณี เพราะพวกเขาได้สร้างความสัมพันธ์ที่มีได้ถูกชำระให้บริสุทธิ์กับบรรดาศัตรูของพระเจ้า พวกเขามาถึงจุดที่มองเห็น แต่ไม่อาจเข้าใจ ได้ยิน แต่ไม่อาจหยั่งรู้ เพราะพวกเขายังมิได้กลับใจใหม่ ซึ่งมีภาพแทนว่าใจของพวกเขาอ้วนพีขึ้น โมเสสเป็นผู้แรกที่กล่าวถึงปรากฏการณ์นี้โดยตรง.

และโมเสสได้เรียกชนชาติอิสราเอลทั้งสิ้นมา และกล่าวแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระยาห์เวห์ทรงกระทำต่อหน้าต่อตาท่านในแผ่นดินอียิปต์ แก่ฟาโรห์ และแก่บรรดาผู้รับใช้ทั้งสิ้นของเขา และแก่แผ่นดินทั้งสิ้นของเขา คือการทดลองอันยิ่งใหญ่ที่ตาของท่านทั้งหลายได้เห็น หมายสำคัญทั้งหลาย และการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่เหล่านั้น กระนั้นก็ดี พระยาห์เวห์ยังมีได้ทรงประทานใจให้เข้าใจ และตาให้เห็น และหูให้ได้ยินแก่ท่านทั้งหลาย จนถึงทุกวันนี้ เฉลยธรรมบัญญัติ 29:2-4

ในการกล่าวถึงปรากฏการณ์ของชาวเลาติเซียเรื่องการเห็นและการได้ยินเป็นครั้งแรก สิ่งที่ประชากรของพระเจ้าไม่สามารถมองเห็นได้คือหมายสำคัญและการอัศจรรย์แห่งประวัติศาสตร์รากฐานของพวกเขา เยเรมีย์ชี้ให้เห็นว่าปรากฏการณ์นี้เป็นลักษณะประการหนึ่งของ "หญิงพรหมจารีโง่เขลา" ในวาระสุดท้าย และเป็นภาพแทนของการที่หญิงพรหมจารีโง่เขลาปฏิเสธที่จะยอมรับข่าวสารของทูตสวรรค์สามองค์ ซึ่งเริ่มต้นด้วยการประกาศของทูตสวรรค์องค์แรกให้ยาเกรงพระเจ้าพระเจ้าผู้สร้าง เนื่องด้วยการกบฏนี้ พวกเขาจึงไม่ได้รับฝนชุกปลายฤดู

จงประกาศเรื่องนี้ในวงศัวนของยาโคบ และปาวร้องในยูดาห์ว่า จงฟังเกิดชนชาติที่โง่เขลาและปราศจากความเข้าใจ ผู้มีตาแต่ไม่เห็น ผู้มีหูแต่ไม่ได้ยิน พระยาห์เวห์ตรัสว่า เจ้าทั้งหลายไม่ยำเกรงเราหรือ? เจ้าทั้งหลายจะไม่ตัวสั่นต่อหน้าเราหรือ? เราผู้ได้กำหนดทรายไว้เป็นเขตแดนของทะเลโดยกฤษฎีกานันดร เพื่อมันจะลวงล้ำข้ามไปไม่ได้ และแม้ว่าคลื่นของมันจะซัดกระหน่ำ ก็ยังเอาชนะไม่ได้ แม้ว่ามันจะคำราม ก็ยังข้ามไปไม่ได้ แต่ชนชาตินี้มีใจต่อกระด้างและกบฏ พวกเขาได้หันเหไปและจากไปเสียแล้ว ในใจของพวกเขาก็ไม่กล่าวว่า บัดนี้ให้เรายำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ผู้ประทานฝน ทั้งฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดูตามกาลของมัน พระองค์ทรงส่งงูสปีดที่ที่กำหนดไว้แห่งการเก็บเกี่ยวไว้ให้แก่เรา ความชั่วช้าผิดบาปของพวกเขาได้พราศสิ่งเหล่านี้ไป และบาปของพวกเขาได้หน่วงเหนี่ยวสิ่งดีไว้จากพวกเขา เยเรมีย์ 5:20-25.

เอเสเคียลระบุว่าบรรดาผู้ที่แสดงลักษณะนิสัยซึ่งสื่อโดยการเห็นแต่ไม่เข้าใจนั้น เป็นพงศ์พันธุ์ที่กบฏ พวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ที่กบฏ ผู้ซึ่งจะไม่มองเห็นประวัติแห่งรากฐานของตนเอง ผู้ซึ่งเป็นหญิงพรหมจารีโง่เขลา ซึ่งยังมิได้กลับใจใหม่ เพราะพวกเขาปฏิเสธข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง อันเป็นการปฏิเสธพวกเขาทั้งหมด เพราะถ้าท่านไม่ยอมรับข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง ท่านก็ไม่อาจยอมรับทั้งองค์ที่สองหรือองค์ที่สามได้ ในสภาพเช่นนี้ ฝนชุกปลายฤดูย่อมถูกยับยั้งไว้จากหญิงพรหมจารีเหล่านี้ในช่วงเวลาแห่งฝนชุกปลายฤดู

หลังจากพระเยซูทรงกล่าวถึงลักษณะนิสัยนี้ในเรื่องเล่าของพระองค์แล้ว
พระองค์จึงทรงดำเนินต่อไปเพื่อนำเสนออุปมาเรื่องผู้หว่านพืช

แต่ตาของท่านทั้งหลายเป็นสุข เพราะได้เห็น; และหูของท่านทั้งหลายเป็นสุข เพราะได้ยิน
เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
ผู้เผยพระวจนะและคนชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาจะเห็นสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายเห็น และมีได้เห็น;
และจะได้ยินสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน และมีได้ยิน เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืชเถิด
เมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะแห่งแผ่นดินนั้นแล้วไม่เข้าใจ
มารร้ายก็มาและฉวยเอาสิ่งที่หว่านในใจของผู้นั้น ไปเสีย ผู้นั้นแหละคือผู้ที่ได้รับเมล็ดพืชซึ่งตกในหนทาง
ส่วนผู้ที่ได้รับเมล็ดพืชในที่ซึ่งมีหินมากนั้น คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะแล้วก็รีบไถ่ด้วยความยินดีในทันที
แต่ไม่มีรากในตัว จึงทนอยู่ชั่วคราวเท่านั้น เพราะเมื่อเกิดความทุกข์ยากหรือการข่มเหงเนื่องด้วยพระวจนะ
เขาก็สะดุดในทันที ส่วนผู้ที่ได้รับเมล็ดพืชท่ามกลางหนามนั้น คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะ;
แต่ความกังวลแห่งโลกนี้และการล่อลวงของทรัพย์สมบัติได้รัดพระวจนะนั้นไว้ จึงไม่เกิดผล
แต่ผู้ที่ได้รับเมล็ดพืชในดินดีนั้น คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะและเข้าใจ ผู้นั้นก็เกิดผลและบังเกิดผลบ้างร้อยเท่า
บ้างหกสิบเท่า บ้างสามสิบเท่า พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งแก่เขาทั้งหลายว่า
“แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนชายคนหนึ่งผู้หว่านเมล็ดดีในนาของตน แต่เมื่อคนทั้งหลายหลับอยู่
ศัตรูของเขาก็มาและหว่านข้าวละมานท่ามกลางต้นข้าวสาลี แล้วก็จากไป
แต่เมื่อข้าวงอกขึ้นและเกิดผลแล้ว ข้าวละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย
บ่าวของเจ้าของเรือนจึงมาหาเขาและกล่าวว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านมิได้หว่านเมล็ดดีในนาของท่านหรือ
แล้วข้าวละมานมาจากไหนเล่า?’ เขาจึงตอบพวกเขาว่า ‘ศัตรูเป็นผู้กระทำการนี้’
บ่าวเหล่านั้นจึงกล่าวแก่เขาว่า ‘ถ้าเช่นนั้น ท่านต้องการให้เราไปถอนมันเสียหรือไม่?’ แต่เขาตอบว่า
‘อย่าเลย เกรงว่าเมื่อถอนข้าวละมาน ท่านทั้งหลายจะถอนต้นข้าวสาลีขึ้นมาพร้อมกันด้วย
จงปล่อยให้ทั้งสองเติบโตด้วยกันไปจนถึงฤดูเกี่ยว และในเวลาเกี่ยวเราจะสั่งพวกคนเกี่ยวว่า
จงรวบรวมข้าวละมานก่อน มัดเป็นพ่อนเพื่อเผาเสีย แต่จงเก็บข้าวสาลีเข้าไว้ในยุ้งของเรา” มัทธิ
13:16–30.

คนเขลาคือข้าวละมาน และคนฉลาดคือข้าวสาลี ในอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้น
การมีน้ำมันเป็นสิ่งที่ดีแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างชนทั้งสองจำพวก
และในกรณีของข้าวสาลีกับข้าวละมานนั้น
ความแตกต่างตั้งอยู่บนว่าเมล็ดพืชซึ่งคือพระวจนะนั้นเป็นที่เข้าใจหรือไม่
การกล่าวถึงเป็นครั้งแรกโดยโมเสสเกี่ยวกับชนจำพวกหนึ่งซึ่งจะไม่เห็นและเพราะฉะนั้นจึงไม่เข้าใจนั้น
ชี้ให้เห็นว่าชาวสารซึ่งจะต้องเข้าใจคือหมายสำคัญและการอัศจรรย์แห่งประวัติศาสตร์รากฐาน
ส่วนการอ้างอิงเชิงพยากรณ์ครั้งสุดท้ายถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ของความบอดของวงศ์วานที่กบฏโดยเอลเลน
ไวท์ ระบุว่า นัยนิตาซึ่งได้รับพระพรให้เห็นสิ่งที่บรรดาคนชอบธรรมทั้งปวงปรารถนาจะเห็นนั้น
คือประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์

“ชาวสารทั้งปวงที่ได้ประทานตั้งแต่ปี 1840–1844 จะต้องถูกนำเสนอด้วยพลังในบัดนี้
เพราะมีคนเป็นอันมากที่ได้สูญเสียทิศทางของตนไป ชาวสารเหล่านี้จะต้องถูกส่งไปยังคริสตจักรทั้งปวง”

“พระคริสต์ตรัสว่า ‘ตาของท่านทั้งหลายเป็นสุข เพราะได้เห็น; และหูของท่านทั้งหลายเป็นสุข เพราะได้ยิน
ด้วยเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
มีผู้พยากรณ์และคนชอบธรรมเป็นอันมากปรารถนาจะเห็นสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่ และหาได้เห็นไม่;
และจะได้ยินสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินอยู่ และหาได้ยินไม่’ [Matthew 13:16, 17]
ดวงตาที่ได้เห็นสิ่งทั้งหลายซึ่งได้ถูกเห็นในปี 1843 และ 1844 ก็เป็นสุข” Manuscript Releases, เล่ม
21, 436, 437.

พระเยซูทรงยกตอนจบมาเปรียบเทียบกับตอนเริ่มต้นอยู่เสมอ และการกล่าวอ้างครั้งแรกถึงผู้ที่มีตาแต่ไม่เห็นหรือไม่เข้าใจ ก็เป็นการกล่าวอ้างครั้งสุดท้ายนั้น ชี้ให้เห็นว่าประวัติศาสตร์พื้นฐานของวงศวานแห่งการกบฏคือสิ่งที่มองไม่เห็น และด้วยเหตุนี้จึงถูกปฏิเสธ และตั้งนั้นจึงขัดขวางมิให้คนโง่เขลา รู้จำฝนชุกปลายฤดูได้ ประวัติศาสตร์แห่งปี 1840-1844 ถูกใช้เป็นแบบอย่าง โดยการช่วยกู้อิสราเอลโบราณให้พ้นจากพันธนาการแห่งอียิปต์ ความล้มเหลวของอิสราเอลโบราณในการผ่านกระบวนการทดสอบขั้นแรกได้นำพวกเขาไปสู่คาเดช ที่ซึ่งพวกเขายอมรับรายงานเท็จของสายลับทั้งสิบคน และได้เลือกนายกองคนใหม่เพื่อนำพวกเขากลับไปยังอียิปต์ สิบปีต่อมา พวกเขาถูกนำกลับมาถึงคาเดชอีกครั้ง และโมเสสก็ล้มเหลวโดยตีลาเป็นครั้งที่สอง

แม้โมเสสจะล้มเหลว แต่โยชวาก็ยังคงดำเนินต่อไปเพื่อนำพวกเขาเข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา การทดสอบครั้งสุดท้ายที่คาเดชมีการกบฏครั้งร้ายแรงเกี่ยวข้องอยู่ด้วย เพราะพระเยซูทรงใช้ตอนจบเพื่อแสดงให้เห็นตอนเริ่มต้นอยู่เสมอ และการกบฏของสายลับสิบคนที่คาเดชในตอนต้นของสิบปี และในตอนปลายของสิบปี ก็แสดงให้เห็นถึงการกบฏครั้งใหญ่ที่คาเดชเช่นกัน กระนั้นก็ดี แม้จะมีการกบฏของโมเสสที่คาเดช นิमितแห่งการเข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญาก็มิได้ถูกชะลออีกต่อไป

ในการกบฏปี 1863 ซึ่งนำไปสู่การกบฏที่ทวีความรุนแรงขึ้นในปี 1888 ซึ่งนำไปสู่การกบฏที่ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นในปี 1919 และบรรลุจุดสุดยอดในการกบฏปี 1957 พระเยซูได้ทรงนำแอ็ดเวนติสม์แบบเลาตีเซียกลับไปยังกาเดช พระองค์ทรงนำพวกเขากลับไปสู่ประวัติศาสตร์ที่ทูตสวรรค์องค์ที่สามมาถึงและเริ่มกระบวนการทดสอบ ซึ่งในที่สุดได้สำเร็จการกบฏปี 1863 และการถูกขับไล่อันยาวนานอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งเลาตีเซีย ทูตสวรรค์องค์ที่สามได้เข้าสู่ประวัติศาสตร์ช่วงปลายของแอ็ดเวนติสม์แบบเลาตีเซียในวันที่ 11 กันยายน 2001 เมื่อทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์ในวิโรจน์บทที่สิบแปด ซึ่งก็คือทูตสวรรค์องค์ที่สาม ได้ลงมา แล้วท่านได้ประกาศว่าบาปโลนล้มลงแล้ว ตามแบบอย่างที่เราได้เห็นไว้โดยการพังทลายลงของหอคอยของนิมโรด เมื่อหอคอยทั้งหลายแห่งนครนิวยอร์กถูกทำให้พังทลายลง

“ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามจะไม่เป็นที่เข้าใจ และความสว่างซึ่งจะส่องโลกให้สว่างด้วยรัศมีภาพของมัน จะถูกเรียกว่าเป็นความสว่างเทียม โดยบรรดาผู้ที่ปฏิเสธจะดำเนินในรัศมีภาพอันก้าวหน้าของมัน” Review and Herald, May 27, 1890.

ดังเช่นที่เป็นกับอิสราเอลในสมัยโบราณ ก็เป็นเช่นนั้นกับอิสราเอลยุคปัจจุบันด้วย ชาวอายุคนที่เป็นพยานเห็นเหตุการณ์วันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 คือชาวอายุคนสุดท้าย พระเยซูตรัสไว้ในลูกาบทที่สิบเอ็ดว่า “ชาวอายุคนนี้” และพระองค์ทรงระบุชาวอายุคนนั้นว่าเป็นผู้ที่มีชีวิตอยู่เมื่อฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่วงไป ซึ่งเกิดขึ้นในการเสด็จมาครั้งที่สอง ชาวอายุคนซึ่งมีชีวิตอยู่เพื่อเป็นพยานเห็นการเสด็จกลับมาของพระคริสต์จะไต่ตระหนักถึงหมายสำคัญประการหนึ่งซึ่งพิสูจน์แก่พวกเขาว่าพวกเขาเป็นชาวอายุคนสุดท้าย พวกเขาจะรู้และเข้าใจว่าพวกเขาคือผู้ที่มีชีวิตอยู่ในเวลาที่ “ผลของนิमितทุกประการ” มิได้ “เนิ่นช้า” อีกต่อไป

ขณะที่พระเยซูเสด็จออกจากพระวิหารพร้อมกับเหล่าสาวก พวกเขาได้ทูลถามพระองค์ให้ทรงอธิบายว่าพระองค์ทรงหมายถึงอะไรในการพรรณนาถึงการทำลายพระวิหารนั้น บทสนทนาครั้งนั้นเป็นภาพแทนของบทสนทนาซึ่งเหล่าสาวกของพระองค์จะมีขึ้นในชนรุ่นสุดท้าย เหล่าสาวกปรารถนาจะเข้าใจว่าพระองค์ทรงหมายถึงอะไร เมื่อพระองค์ได้ทรงสอนอยู่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าคริสตจักรแอ็ดเวนติสแห่งเลาตีเซียจะถูกกวาดล้างไปเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งใกล้จะมาถึงมาถึงแล้ว

ดังเช่นผู้นมัสการภายในนั้นถูกคายออกจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และมีได้เป็นผู้ที่กล่าวแทนพระองค์อีกต่อไป

ในการทรงตอบเหล่าสาวก พระเยซูได้ทรงพรรณนาถึงการทำลายกรุงเยรูซาเล็มและประวัติศาสตร์ที่ติดตามมา ต่อเนื่องไปจนถึงอวสานของโลก หลังจากทรงวางภาพรวมทางประวัติศาสตร์ไว้จนถึงข้อสิบเก้าแล้ว พระองค์จึงตรัสถึงการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม การทำลายซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ตั้งแต่ที่กางเขน แต่ด้วยพระเมตตาและความอดทนยืนนานของพระเจ้า จึงได้ถูกเลื่อนออกไปประมาณสี่สิบปี เมื่อสิ้นสุดสี่สิบปีนั้น จะมีชนกลุ่มน้อยที่เหลืออยู่และจะรอดพ้นจากการทำลาย แต่ก็ต่อเมื่อพวกเขาจำแนกหมายสำคัญที่พระองค์ทรงประทานในเวลานั้นได้เท่านั้น

ในช่วงเริ่มต้นของอิสราเอลโบราณ มีระยะเวลาสี่สิบปีระยะหนึ่ง ซึ่งเริ่มต้นด้วยการพิพากษาต่อการกบฏของสายลับสิบคน อันเป็นการพิพากษาที่ถูกเลื่อนออกไปเป็นเวลาสี่สิบปี เนื่องด้วยการทูลวิงวอนของโมเสส ในช่วงปลายของอิสราเอลโบราณ มีการพิพากษาต่อการกบฏแห่งกางเขน ซึ่งถูกเลื่อนออกไปเป็นเวลาสี่สิบปี เนื่องด้วยความอดทนของพระทัยและพระเมตตาของพระคริสต์ ในประวัติศาสตร์ทั้งสองนั้น มีคนที่เหลืออยู่กลุ่มหนึ่งซึ่งรอดพ้นไปได้ พระเยซูทรงใช้จุดเริ่มต้นของสิ่งหนึ่งเป็นภาพประกอบถึงจุดจบของสิ่งนั้นอยู่เสมอ

พระเยซูได้ตรัสถึงหมายสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม และทรงระบุวันนั้นคือ “วันแห่งการแก้แค้น”

และเมื่อท่านทั้งหลายเห็นกรุงเยรูซาเล็มถูกกองทัพล้อมไว้
เมื่อนั้นจงรู้เถิดว่าความพินาศของกรุงนั้นใกล้เข้ามาแล้ว
ครานั้นให้บรรดาผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา และให้บรรดาผู้ที่อยู่ท่ามกลางกรุงนั้นออกไปเสีย
และอย่าให้บรรดาผู้ที่อยู่ตามชนบทเข้าไปในกรุงนั้นเลย เพราะว่าเป็นวันแห่งการแก้แค้น
เพื่อบรรดาสิงห์ปวงที่ได้เขียนไว้ นั้นจะสำเร็จ ลูกา 21:20-22

“วันแห่งการแก้แค้น” คือภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้าย และด้วยเหตุนี้
ซิสเตอร์ไวท์จึงเชื่อมโยงการทำลายกรุงเยรูซาเล็มเข้ากับการพิพากษาโดยตรงของพระเจ้าในยุคสุดท้าย

ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงเข้ามาใกล้เพื่อจะฟัง และชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงเงียหูฟัง
ให้แผ่นดินโลกและสารพัดสิ่งที่อยู่ในนั้นฟัง ทั้งพิภพและบรรดาสิงห์ปวงที่เกิดออกมาจากพิภพนั้น
เพราะพระพิโรธของพระยาห์เวห์มีอยู่เหนือประชาชาติทั้งสิ้น
และความเดือดดาลของพระองค์เหนือกองทัพทั้งสิ้นของพวกเขา พระองค์ได้ทรงทำลายพวกเขาเสียสิ้นเชิง
พระองค์ได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่การสังหาร คนที่ถูกฆ่าของพวกเขาจะถูกทิ้งไว้
และกลิ่นเหม็นจะลอยขึ้นมาจากซากศพของพวกเขา และภูเขาทั้งหลายจะละลายไปด้วยเลือดของพวกเขา
และบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้นจะสลายไป และฟ้าสวรรค์จะม้วนเข้าด้วยกันดุจม้วนหนังสือ
และบริวารทั้งสิ้นนั้นจะร่วงลงมา ดั่งใบไม้ร่วงจากเถาองุ่น และดั่งผลมะเดื่อที่ร่วงจากต้นมะเดื่อ
เพราะดาบของเราจะชุ่มอยู่ในฟ้าสวรรค์ ดุจเถิด มันจะลงมายังเอโดม และลงมายังชนชาติที่เราทรงแข่งไว้
เพื่อการพิพากษา ดาบของพระยาห์เวห์เต็มไปด้วยเลือด มันอาบด้วยไขมัน
คือด้วยเลือดของลูกแกะและแพะ กับไขมันที่ไตของแกะผู้
เพราะพระยาห์เวห์ทรงมีเครื่องสัตว์บูชาในโบสราห์ และมีการสังหารครั้งใหญ่ในแผ่นดินเอโดม
และยูนิคอร์นทั้งหลายจะลงมาพร้อมกับพวกเขา และลูกวัวผู้พร้อมกับวัวหนุ่มทั้งหลาย
และแผ่นดินของพวกเขาจะชุ่มโชกด้วยเลือด และผงคลีของพวกเขาจะอุดมด้วยไขมัน
เพราะนี้เป็นวันแห่งการแก้แค้นของพระยาห์เวห์ และเป็นปีแห่งการตอบแทนเพราะคดีของศิโยน อีสยาห์
34:1-8.

พระเยซูทรงนำเสนอพระองค์ต่อสาธารณชนเป็นครั้งแรกที่เมืองนาซาเร็ธ โดยทรงประกาศว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์ การนำเสนอ นั้นถูกกำกับในเชิงคำพยากรณ์โดยหลักแห่งการกล่าวถึงครั้งแรก ข้อพระคัมภีร์ที่พระองค์ทรงเลือกอ่านชี้ให้เห็นว่า พระราชกิจของพระองค์รวมถึงการประกาศ "วันแห่งการแก้แค้นของพระยาห์เวห์" ซึ่งตามที่อิสยาห์กล่าวไว้ ก็คือ "ปีแห่งการตอบแทนสำหรับคดีความของศิโยน" เช่นกัน

ณ เมืองนาซาเร็ธนั่นเองที่พระคริสต์ทรงเริ่มต้นพันธกิจสาธารณะของพระองค์ และทรงประกาศพระองค์เองว่าเป็นพระเมสสิยาห์ ในเวลานั้นเอง ผู้ที่ได้ยินพระวจนะของพระองค์ แต่หาได้เข้าใจไม่ พยายามจะประหารพระองค์โดยผลักพระองค์ลงจากภูเขา การเริ่มต้นแห่งพันธกิจของพระองค์ถูกกำหนดไว้ด้วยการที่ประชาชนในบ้านเกิดของพระองค์พยายามจะสังหารพระองค์ และตอนสิ้นสุดแห่งพันธกิจของพระองค์ ประชาชาติของพระองค์ก็ได้สังหารพระองค์จริง พันธกิจของพระองค์คือการสำแดงพระองค์เองว่าเป็นพระเมสสิยาห์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นเมื่อพระองค์ได้รับการเจิมในการรับบัพติศมาของพระองค์ ในการรับบัพติศมาของพระองค์นั้น สัญลักษณ์จากสวรรค์ได้เสด็จลงมาเพื่อรับรองว่าคำพยากรณ์เรื่องการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ได้สำเร็จสมจริงแล้ว เมื่อวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 สัญลักษณ์จากสวรรค์ได้เสด็จลงมาเพื่อรับรองคำพยากรณ์แห่งข่าวสารการทดสอบของประวัติศาสตร์นั้น และเมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 สัญลักษณ์จากสวรรค์ได้ลงมาเพื่อรับรองข่าวสารที่ทรงพยากรณ์ไว้ของประวัติศาสตร์นั้น ซึ่งคือข่าวสารแห่งฝนชุกปลายฤดู

"หลังจากทรงทำงานอยู่กับชาวสะมาเรียเป็นเวลาสองวันแล้ว พระเยซูเสด็จจากพวกเขาไปเพื่อทรงดำเนินการเดินทางต่อไปยังแคว้นกาลิลี พระองค์มิได้ทรงแวะพักที่นาซาเร็ธ ซึ่งเป็นที่ที่พระองค์ทรงใช้ชีวิตในวัยเยาว์และวัยหนุ่มตอนต้น การต้อนรับพระองค์ในธรรมศาลาที่นั่น เมื่อพระองค์ทรงประกาศพระองค์เองว่าเป็นพระผู้ได้รับการเจิมนั้น ไม่เป็นที่พอใจอย่างยิ่ง จนพระองค์ทรงตัดสินใจแสวงหาทุ่งนาที่เกิดผลมากกว่า เพื่อทรงประกาศแก่ผู้ที่ยอมฟัง และแก่ใจที่จะรับสารแห่งพระองค์ พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า ผู้เผยพระวจนะย่อมไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตนเอง ถ้อยคำนี้แสดงให้เห็นถึงความลึกลับโดยธรรมชาติ ซึ่งคนเป็นอันมากมีอยู่ในการยอมรับความเจริญของกามอันนำพิศวงและนายกองอยู่ในผู้หนึ่งผู้ใด ซึ่งได้ดำเนินชีวิตอย่างไม่อ้อวอดอยู่ท่ามกลางพวกเขา และซึ่งพวกเขาได้รู้จักอย่างใกล้ชิดมาตั้งแต่วัยเด็ก ในเวลาเดียวกัน คนกลุ่มเดียวกันนี้เองอาจตื่นเต้นอย่างคลุ้มคลั่งต่อการอวดอ้างของคนแปลกหน้าและนักผจญภัยคนหนึ่งได้" *The Spirit of Prophecy, volume 2, 151.*

ในลูกาบทที่ยี่สิบเอ็ด พระคริสต์ทรงชี้ให้เห็นถึงคนหนึ่งแสนสับสนสิ้นคน คือชนชิวอายุสุดท้ายที่ไม่ตาย พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นโดยทรงนำเสนอประวัติศาสตร์ที่เริ่มต้นขึ้นด้วยการเสด็จเยือนครั้งสุดท้ายของพระองค์ซึ่งสิ่งซึ่งแต่ก่อนเคยเป็นพระนิเวศของพระบิดาของพระองค์ แต่ต่อมาได้กลายเป็นนิเวศของพวกยิว ในลำดับเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ที่พระเยซูทรงเริ่มทรงนำเสนอ นั้น พระองค์ทรงดำเนินมาถึงจุดที่เยรูซาเล็ม และพระวิหารซึ่งเหล่าสาวกต้องการทราบเกี่ยวกับมัน จะต้องถูกทำลาย (ค.ศ. 70) พระองค์ทรงระบุว่าการทำลายนั้นคือวันแห่งการแก้แค้น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการประกาศเปิดพระราชกิจของพระองค์ "วันแห่งการแก้แค้น" นั้นมิได้หมายถึงเพียงการทำลายกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 เท่านั้น แต่ยังหมายถึงรวมถึงเวลาแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ดังที่สำแดงไว้ในภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้ายด้วย

เพราะวันนี้คือวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธา เป็นวันแห่งการแก้แค้น เพื่อพระองค์จะทรงแก้แค้นศัตรูของพระองค์ และดาบจะกลืนกิน มันจะอิมหน้าและมึนเมาด้วยโลหิตของเขาทั้งหลาย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธา ทรงมีเครื่องบูชาในแผ่นดินฝ่ายเหนือ ริมแม่น้ำยูเฟรติส เยเรมีย์ 46:10

“วันแห่งการแก้แค้น” ที่มีต่อบาบิโลน ซึ่งเป็นภาพแทนโดย “เครื่องบูชาในแผ่นดินเหนือ ริมแม่น้ำยูเฟรติส” เริ่มต้นขึ้น ณ เวลาที่กฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะมาถึงในไม่ช้าเริ่มมีผลบังคับใช้

เพราะพระพิโรธของพระยาห์เวห์ เมืองนั้นจะไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ แต่จะร้างเปล่าโดยสิ้นเชิง ทุกคนที่ผ่านไปใกล้บาบิโลนจะตกตะลึง และจะผิวกายเยาะเย้ยเพราะภัยพิบัติทั้งสิ้นของนาง จงตั้งขบวนเข้าล้อมบาบิโลนไว้โดยรอบ บรรดาท่านผู้เฝ้าประตูทั้งหลาย จงยืนนาง อย่าเสียดายลูกธนูเลย เพราะนางได้กระทำบาปต่อพระยาห์เวห์ จงให้ธนูตีสู่นางโดยรอบ นางได้ยืนมือยอมจำนนแล้ว รากฐานของนางพังทลายลง กำแพงของนางถูกรื้อทำลาย เพราะนี่เป็นการแก้แค้นของพระยาห์เวห์ จงแก้แค้นนางเถิด นางได้กระทำการอย่างไร ก็จงกระทำแก่นางอย่างนั้น จงตัดผู้หว่านออกเสียจากบาบิโลน และผู้ที่ถือเคียวในฤดูเกี่ยว เพราะความหวาดกลัวต่อบาปของผู้บีบบังคับ ทุกคนจะหันกลับไปหาชนชาติของตน และทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดินของตนเอง อิสราเอลเป็นเหมือนแกะที่กระจัดกระจาย เหล่าสิงโตได้ขับไล่เขาไป ก่อนหน้านั้นกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กลืนกินเขา และที่สุดแล้วเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้นี้ได้ให้กระดุกของเขาเสีย เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสตั้งนินว่า ดูเถิด เราจะลงโทษกษัตริย์แห่งบาบิโลนและแผ่นดินของเขา ดังที่เราได้ลงโทษกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และเราจะนำอิสราเอลกลับมายังที่อาศัยของเขาอีก และเขาจะหากินอยู่ที่คารเมลและบาซาน และจิตวิญญาณของเขาจะอิมหน้าบนภูเขาเอฟราอิมและกิเลอาด ในวันเหล่านั้นและในเวลาหนึ่ง พระยาห์เวห์ตรัสว่า จะมีการเสาะหา ความชั่วช้าผิดบาปของอิสราเอล แต่จะไม่พบเลย และบาปของยูดาห์ก็หาไม่พบ เพราะเราจะอภัยแก่ผู้ที่เราไว้ชีวิตนั้น จงขึ้นไปต่อสู้กับแผ่นดินเมธาธาอิม คือขึ้นไปต่อสู้กับมัน และกับชาวเมืองเบโฆด จงทำลายล้างและผลาญเสียให้สิ้นตามติดพวกเขาไป พระยาห์เวห์ตรัส และจงกระทำตามทุกสิ่งที่เราได้บัญชาเจ้า เสียงสงครามดังอยู่ในแผ่นดิน และเสียงแห่งการทำลายล้างอย่างใหญ่หลวง ค้อนของทั้งพิภพถูกฟันขาดและแตกหักไปได้อย่างไรหนอ บาบิโลนกลายเป็นที่รกร้างท่ามกลางประชาชาติไปได้อย่างไร เราได้วางบ่วงไว้ให้เจ้า และเจ้าก็ติดอยู่ด้วย โอบาบิโลน และเจ้าไม่รู้ตัว เจ้าถูกพบแล้ว และถูกจับไว้ด้วย เพราะเจ้าได้ต่อสู้ขัดขืนพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ได้เปิดคลังอาวุธของพระองค์ และทรงนำอาวุธแห่งความกริ้วของพระองค์ออกมา เพราะนี่เป็นพระราชกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์จอมโยธาในแผ่นดินของชาวเคลเดีย จงเข้ามาต่อสู้นางจากเขตแดนที่ไกลที่สุด จงเปิดยั้งนางของนาง จงกองนางขึ้นไว้เป็นกองๆ และจงทำลายนางเสียโดยสิ้นเชิง อย่าให้สิ่งใดของนางเหลืออยู่เลย จงประหารผู้หว่านทั้งสิ้นของนาง ให้มันลงไปสู่การฆ่า ระเบิดแก่พวกเขา เพราะวันของพวกเขามาถึงแล้ว คือเวลาที่พวกเขาจะถูกลงโทษ เสียงของผู้ที่หนีและรอดพ้นออกมาจากแผ่นดินบาบิโลน เพื่อประกาศในศิโยนถึงการแก้แค้นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา คือการแก้แค้นแทนพระวิหารของพระองค์ จงเรียกบรรดาพลธนูมารวมกันเพื่อต่อสู้กับบาบิโลน บรรดาท่านผู้เฝ้าประตูทั้งหลาย จงตั้งค่ายล้อมมันไว้โดยรอบ อย่าให้ผู้ใดหนีรอดไปได้ จงตอบแทนนางตามการกระทำของนาง จงกระทำแก่นางตามทุกสิ่งทีนางได้กระทำ เพราะนางได้เยอหยิ่งต่อพระยาห์เวห์ ต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เยเรมีย์ 50:13-29

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70

เป็นตัวแทนของการพิพากษาเชิงบริหารที่กระทำต่อหญิงแพศยาแห่งบาบิโลน ซึ่งเริ่มต้นขึ้น ณ กฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกาที่จะมาถึงในไม่ช้า พระเยซูทรงทราบพระองค์กำลังทรงชี้ให้เห็นว่าปี ค.ศ.

70 คือกฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้า เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประพันธ์พระวจนะของพระองค์ และพระองค์คือพระวจนะนั้น เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องตระหนักถึงบริบทของคำพยากรณ์ที่พระเยซูทรงแสดงไว้ในลูกาบทที่ยี่สิบเอ็ด เพื่อจะเข้าใจว่าเครื่องหมายใดคือสิ่งที่ระบุว่าชนรุ่นสุดท้ายได้มาถึงแล้ว

เราจะศึกษาต่อไปในบทความถัดไป

"การเสด็จมาของพระคริสต์จะเกิดขึ้นในช่วงเวลาอันมืดมนที่สุดแห่งประวัติศาสตร์ของโลกนี้ สมัยของโนอาห์และของโลทเป็นภาพของสภาพโลกในช่วงก่อนการเสด็จมาของบุตรมนุษย์ พระคัมภีร์ซึ่งชี้ล่วงหน้าไปถึงเวลานี้ประกาศว่าซาตานจะกระทำการด้วยฤทธิ์เดชทั้งสิ้นและ 'ด้วยอุบายแห่งความอธรรมอันหลอกลวงทุกอย่าง' 2 เธสะโลนิกา 2:9, 10 การกระทำของมันปรากฏชัดในความมืดที่เพิ่มพูนขึ้นอย่างรวดเร็ว ตลอดจนความผิดพลาด คำสอนนอกกรีต และความลุ่มหลงอันมากมายในวาระสุดท้ายเหล่านี้ ซาตานมิได้เพียงนำโลกไปเป็นเชลยเท่านั้น แต่การล่อลวงของมันยังแทรกซึมอยู่ในคริสตจักรทั้งหลายที่อ้างว่าถือพระนามแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเยซูคริสต์ของเราอีกด้วย การละทิ้งความเชื่อครั้งใหญ่จะพัฒนาไปสู่ความมืดทึบลึกดลเพียงคืน สำหรับประชากรของพระเจ้า มันจะเป็นคืนแห่งการทดลอง คืนแห่งการร้องไห้ คืนแห่งการข่มเหงเพราะเห็นแก่ความจริง แต่จากคืนแห่งความมืดนั้น แสงสว่างของพระเจ้าจะส่องประกายออกมา"

พระองค์ทรงกระทำให้ "ความสว่างส่องออกมาจากความมืด" 2 โครินธ์ 4:6 เมื่อ "แผ่นดินโลกยังปราศจากรูทรวงและว่างเปล่า และความมืดปกคลุมอยู่เหนือผิวน้ำลึก" "พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเคลื่อนไหวอยู่เหนือน้ำ และพระเจ้าตรัสว่า จงเกิดความสว่าง และความสว่างก็เกิดขึ้น" ปฐมกาล 1:2, 3 ฉะนั้นใด ในราตรีแห่งความมืดฝ่ายจิตวิญญาณ พระวจนะของพระเจ้ก็ทรงประกาศออกมาว่า "จงเกิดความสว่าง" ฉะนั้น พระองค์ตรัสแก่ชนชาติของพระองค์ว่า "จงลุกขึ้น ส่องแสง เพราะความสว่างของเจ้ามาถึงแล้ว และพระสิริของพระยาห์เวห์ขึ้นมาจากเหนือเจ้า" อิสยาห์ 60:1

"พระคัมภีร์ตรัสว่า 'ดูเถิด ความมืดจะปกคลุมแผ่นดินโลก และความมืดทึบจะปกคลุมชนชาติทั้งหลาย แต่พระเยโฮวาห์จะทรงส่องขึ้นเหนือเจ้า และพระสิริของพระองค์จะปรากฏเหนือเจ้า' ข้อ 2 พระคริสต์ ผู้ทรงเป็นรัศมีอันเปล่งออกแห่งพระสิริของพระบิดา เสด็จมายังโลกในฐานะความสว่างของโลกนั้น พระองค์เสด็จมาเพื่อทรงสำแดงพระเจ้าแก่มนุษย์ และมีคำเขียนถึงพระองค์ไว้ว่า พระองค์ทรงได้รับการเจิม 'ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธาภาพ' และทรง 'เทียวไปกระทำคุณประโยชน์' กิจการ 10:38 ในธรรมศาลาที่นาซาเร็ธ พระองค์ตรัสว่า 'พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่เหนือเรา เพราะพระองค์ได้ทรงเจิมเราไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้เรามาให้รักษาคนชอกช้ำใจ ให้ประกาศการปลดปล่อยแก่เชลย และให้คนตาบอดกลับเห็นได้อีก ให้ปล่อยคนที่ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ ให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า' ลูกา 4:18, 19 นี่คือพระราชกิจที่พระองค์ทรงมอบหมายให้สาวกของพระองค์กระทำ พระองค์ตรัสว่า 'ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก' 'จงให้ความสว่างของท่านส่องต่อหน้ามนุษย์ทั้งหลายเช่นนั้น เพื่อเขาจะได้เห็นการดีของท่าน และถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์' มัทธิว 5:14, 16" Prophets and Kings, 217, 218.